

“In de vooroorlogse keukens waar geen draagbare radio de stilte hoefde te verdrijven, daar leerde je de liedjes die je behoorde te kennen, van ‘s Heeren goedheid kent geen palen” tot “Als ik naar je blinde ogen kijk”. (...)

Dat was de tijd waarin de “hit” (toen “schlager” geheten) niet werd afgemeten naar het aantal personen, dat gek genoeg is om zich door discjockeys bij de platenboer te laten binnensmoezen; een “schlager” was te herkennen, doordat (1) de pierementen op straat hem draaiden, (2) de slagersjongens op hun fiets hem floten en (3) mensen bij het vatenwassen hem zongen.

Die voorraad ouwe dierbare deuntjes zit, op papier tenminste, verstrooid over een paar archieven en bij verzamelaars (vooral als ze werden uitgegeven met een mooie prent op de voorkant), en verder in stukken en brokken in 't hoofd van langzamerhand bejaarde en hoogbejaarde mensen, én in vergeelde schoolschriftjes, opgeschreven, inderdaad: met een keukenmeidepootje soms..”

(Jaap Van De Merwe in “Groot Geïllustreerd Keukenmeiden Zangboek, oude liedjes verzameld en ingeleid”, A.W.Bruna & Zoon, 1976, pag. 5)